

ἀσάλαχος ἐπίθ. *Λεξ. Βλαστ. 289* Δημητρ. ἀσάλα-
χους Στερελλ. (Τοπόλ.) ἀσάλαος Κάμπ. Ρόδ. (*Απολακ.
Μεσαναγρ.)

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σταλαχτός < στα-
λάζω.

1) Ὁ μὴ παύων νὰ βρέχη, ὁ βρέχων ἀδιακόπως Κάμπ.
Ρόδ. (*Απολακ. Μεσαναγρ.): Ἀσάλαχ μέρα Ἀπολακ. Με-
σαναγρ. || Ἀσμ.

Ἦτον ἡ νύχτα ἀσάλαχ κ' ἡ μέρα χιονισμένη

β) Ἐπὶ αἰγός, ἡ διαρκῶς φέρουσα γάλα *Λεξ. Βλαστ.*

2) Ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔπεσε σταγὼν, ἀκηλί-
δωτος Στερελλ. (Τοπόλ.): Ἀσάλαχα ροῦχα. 3) Ὁ μὴ
σταλάζων, ἀστακτος *Λεξ. Δημητρ.*

ἀσταλίκωτος ἐπίθ. Χίος — *Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.* ἀ-
σταλίκωτος Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. σταλίκωνω.

1) Ὁ μὴ περιορισθεὶς μὲ σταλίκια, ἦτοι μὲ ὀρόσημα,
ἐπὶ ἀγροῦ Χίος — *Λεξ. Βλαστ.*: Ἀσταλίκωτο χωράφι Χίος.

β) Ὁ ἄνευ στάλικος, ἦτοι ὀρθίου στηρίγματος, ἀστή-
ρικτος, ἀστερέωτος *Λεξ. Δημητρ.* 2) Ὁ μὴ τετνωθεὶς
ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μὲ καρφία ἢ ξύλα πρὸς κατεργασίαν, ἐπὶ
δέρματος Πόντ. (Σάντ.)

ἀσάλιστος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀσάλ'στους βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σταλιστός < στα-
λίζω.

Ὁ μὴ σταλισθεὶς, ὁ μὴ ἀναπαυθεὶς κατὰ τὴν μεσημ-
βρίαν ὑπὸ σκιάν, ἐπὶ ποιμνίων: Τὰ γίδια - τὰ πρόβατα ἔμει-
ναν ἀσάλιστα.

ἀσταλος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσταλούς Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. σταλός.

Ὁ μὴ ἔχων σταλόν, ἦτοι σκιερὸν καταφύγιον διὰ με-
σημβρινὴν ἀνάπαυσιν, ἐπὶ βοσκημάτων: Διντράχ' δὲν εἶναι
π'θινὰ καὶ τὰ πράγματα θὰ μείν'νι ἀσταλα. Σήμιρα ἡ γιλαδούλ-
λα μ' γύρ'ζι οὐλον τοῦ μισ'μέρ' ἀσταλ' μέσ' 'ς τὰ χουράφια.

ἀσταλτος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σταλτός.

Ὁ μὴ σταλεὶς πού: Ἀσταλτο γράμμα - δέμα.

ἀσάλωτος ἐπίθ. Ζάκ. Ἡπ. Παξ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα
3,404 ΑΚαρκαβίτσ. Ζητιᾶν. 29 καὶ 193 ΚΠαλαμ. Βωμ. 96
— *Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.* ἀσάλουτους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ.
(Αἰν.)

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σταλωτός < στα-
λώω.

1) Ὁ μὴ σταλωθεὶς, ἦτοι ὁ μὴ σκληρυνθεὶς, τρυφερός
ἐνθ' ἄν.: Ἀσάλωτο βλαστάρι Παξ. Ἀσάλωτο λούλουδο ΑΒα-
λαωρ. ἐνθ' ἄν. Ἀμύδαλα ἀσάλωτα Παξ. Καλαμπόκια ἀσά-
λωτα *Λεξ. Δημητρ.* Τὸ μυαλό του εἶναι ἀσάλωτο (ἀδιύπλα-
στον) Παξ. 2) Ὁ μὴ ἀναπτυχθεὶς εἰσέτι Ζάκ. Παξ.
— ΑΚαρκαβίτσ. ἐνθ' ἄν. ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.: Ἀσάλωτο παιδί
(νεαρόν) Παξ. Ἀσάλωτο βρέφος ΑΚαρκαβίτσ. ἐνθ' ἄν. 29
Ἀσάλωτα πουλλὰ αὐτόθ. 193 Βόδι ἀσάλωτο (τὸ μὴ ἀσκη-
θὲν ἀκόμη εἰς τὸν ζυγόν) Ζάκ. || Ποίημ.

Κ' ἐμεῖς ἀγώρια ἀγίνωτα καὶ ἀσάλωτες παιδοῦλλες
ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Πβ. ἀπηχτος.

ἀσταματησιὰ ἡ, *Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.*

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. *σταματήσι.

Τὸ νὰ μὴ δύναται τις νὰ σταθῇ ἐνθ' ἄν.: Ἀσταματησιὰ
ἔχει τὸ στόμα του καὶ ὅλο λέει *Λεξ. Δημητρ.*

ἀσταμάτητα ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσταμάτητος.

Ἀδιακόπως, ἀκατάπανστα: Βρέχει ἀσταμάτητα. Ἐκλαίγει
ἀσταμάτητα. Λέει τὸ στόμα του ἀσταμάτητα. Συνών. ἀστα-
νιαρα.

ἀσταμάτητος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀσταμάτητους Ἡπ. (Ζα-
γόρ.) ἀσταμάτ'τους πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. ἀσταμάτιγος Πε-
λοπν. (Μάν.) — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,103 ἀσταμάτ'γους
Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀσταμάτιστος Μποῆμ Ντόπ. ζω-
γραφ. 8.

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σταματήτός < στα-
ματῶ.

1) Ὁ μὴ παύων νὰ κινῆται, ἀεικίνητος πολλαχ.: Ἀσταμά-
τητος ἄνθρωπος. Ἀσταμάτητο ρολοὶ πολλαχ. Ἀσύστατους καὶ ἀ-
σταμάτητους Ζαγόρ. 2) Ἀκατάπανστος, ἀδιάκοπος σύνθηθ.:
Ἀσταμάτητη βροχή. Κουβεντιολοῖ ἀσταμάτητο. Συνών. ἀστα-
νιαρὸς. 3) Ὁ μὴ πω σταθεὶς *Λεξ. Δημητρ.*: Ἀσταμά-
τητο ἦταν τὸ τραῖνο σὰν κατέβηκε 4) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον
δὲν δύναται τις νὰ σταματήσῃ σύνθηθ.: Ἀσταμάτητο ρέμα.
Ἀσταμάτητη πλημμύρα σύνθηθ. Τοῦ αἵμα πάει ποντάμ', εἶναι
ἀσταμάτ'γος Αἰτωλ.

ἀσάνευτος ἐπίθ. Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στανευτός < στα-
νεύω.

Ὁ μὴ ἔχων μόνιμον κατοικίαν, ὁ ζῶν βίον νομαδικόν.

ἀσάνιαρα ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσάνιαρὸς.

Ἀκαταπαύστως, ἀδιακόπως: Ἀσάνιαρα μιλάει. Συνών.
ἀσταμάτητα.

ἀστανιάριστος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀστανιάρ'στους βόρ.
ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στανιαριστός < στα-
νιάρω.

Ὁ μὴ τεθεὶς εἰς ὕδωρ ἢ ὁ μὴ πληρωθεὶς ὕδατος, ἵνα
διὰ τῆς διογκώσεως συσφιχθοῦν αἱ ρωγαὶ του, ἐπὶ λέμβων,
ξυλίνων δοχείων κττ.: Ἀστανιάριστη βάρκα. Ἀστανιάριστο
βαρέλλι. Συνών. ἀρροῦπωτος 1.

ἀσάνιαρος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. στανιάρω.

Ὁ μὴ σταματῶν, ὁ ἀκαταπαύστως ρέων: Τὸ αἷμα τρέ-
χει ἀσάνιαρο. Συνών. ἀσταμάτητος 2.

***ἀσάνιαστος** ἐπίθ. ἀσάνιαγους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στανιαστός < στα-
νιάζω.

1) Ὁ μὴ ἔχων στάνην, ἐπὶ ποιμένος. 2) Ὁ μὴ ἐρχό-
μενος εἰς τὴν στάνην του, ἐπὶ ζώου: Ἀσάνιαγον πρόβατον.

ἀσάρι τό, ἀσάριν Κύπρ. Πόντ. (Κερασ.) ἀσάρι
κοιν. ἀσάρ' βόρ. ιδιῶμ. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Κοτύωρ. Σάντ.
Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ Περσοτουρκ. *astar*, ὁ πιθανῶς ἐκ τοῦ με-
ταγν. οὐσ. ἰσάριον. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Τὸ ὑπόγραμμα ἐνδύματος κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ.
Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Βάζω - ράβω ἀσά-
ρι κοιν. || Φρ. Μήτε ἀσάριν τοῦ σάκκου μου (ἐνν. δὲν τὸν
θέλω, ἐπὶ ἐσχάτης περιφρονήσεως) Κύπρ. Ἐν σηκῶν-νω
ἀσάρκα (δὲν θέλω πολλὰ διὰ νὰ ἐρεθισθῶ) αὐτόθ. || Πα-
ροιμ.: Τοῦ δῶκαν πρόσωπο, γυρεύ' καὶ ἀσάρ' (ἐπὶ τοῦ μὴ
ἀρκουμένου εἰς τὸ παραχωρούμενον αὐτῷ, ἀλλ' ἐγείρον-
τος νέας ἀξιώσεις) Θράκ. (Σαρεκκλ.) || Γνωμ. Τ' ἀσάρ'
κάθ' τοῦ φόριμα διπλὸ Ἡπ. (Ζαγόρ.) Συνών. ἀσταρ-

